

061224-4

Každá primordiální událost povstává „ex nihilo“, a její životní „čas“ je velmi krátký (je tím kratší, čím více se „odchýlila“ od onoho „nihil“, z něhož povstala). K tomu, aby pro sebe získala víc „životního času“, potřebuje zapojení do „společenství“ mnoha jiných událostí (které všechny pospolu vytvářejí jakési „obecné“ pole času, v němž se „reálná“ událost může dít už nikoli v onom jí vyměřeném krátkém čase, ale v čase sobě „přiměřeném“ a „vyměřeném“. To je však možné jen za předpokladu, že se událost zrodí do tzv. „reálného světa“, kde už je mnoho takových „reálných“ událostí (tj. událostí zapojených do „reálného světa“). Taková možnost je jí však upřena v případě, že jde o událost nikoli pouze primordiální, ale virtuální; je jí upřena, protože nemá dosti času, aby se zapojila do vzájemného reagování spolu s reálnými událostmi (částicemi nebo kvanty); pokud se jí výjimečně (tj. zcela nahodile) takové možnosti dostane, také končí, ale nikoli zánikem, nýbrž hlubokou interakční proměnou, jíž se zároveň neméně hluboce mění nějaká už původně reálná událost (částice nebo kvantum). Tak docházíme již k dvojímu „času“: vlastní čas události ještě bez jakékoli interakce s jinými událostmi, který je velmi krátký, a pak onen delší čas, který jí je „propůjčen“ (či „vyměřen“) v rámci obecného času. Ovšem pak tu musíme předpokládat ještě jiný, třetí „čas“, který je předpokladem jak toho, aby se byť jen virtuální události dostalo potřebného času, aby vznikla, proběhla a skončila, tak i toho, aby v „reálném“ světě působením prodloužení „vlastních“ časů jednotlivých událostí vzniklo jakési časové pole, společné všem událostem na daném „místě“ (dost rozlehlém, ale přece jen omezeném, a ještě v různých závislostech na rychlosti vzájemných pohybů, gravitaci atd.). Tento „prapůvodní“ čas musí být studován samostatně a odlišnými způsoby, neboť nemůže být nikdy postihován z odstupů a „předmětně“.

(Písek, 061225-1.)

* čas (významy); budoucnost (zdroj);